

πάρου και τη ζωή!...

»Ο 'Ορλώφ και ο Τέπλωφ έβγαλαν δια της θίας έξω τόν βαλαμπόλο, ο οποίος ζήτησε να υπερασπιστή τόν τσάρου... 'Ο αυτόκράτωρ, έπωφεληθήκε της στιγμιαίας άπασαχλήσεώς τους με τόν Γάλλο, άρπαξε ένα μεγάλο μαχαίρι άπό τόν τραπέζι και γύμισε εναντίον τους. Και θά κάρφωνε τόν μαχαίρι σις πλάτες τού 'Ορλώφ, άν δεν προλάβαινε ο Τέπλωφ να φωνάξει:

—Τό νού σου, στρατηγέ!
»'Ο 'Αλέξης γύρισε άνα άστραπή, άρπαξε τόν ώπλισμένο χέρι τού Πέτρου και τόν άνάγκασε ν' άφήση τόν μαχαίρι. "Υάτερα, τρελλός άπό θυμό, ξάπλωσε κάτω τόν αυτόκράτωρα, τόν πάτησε στό στήθος με τά γόνατα και άρχισε να τόν χτυπά με τήν σιδερένια του γροθιά στό κεφάλι... 'Ο τσάρος μούγκριξε σάν θηρίο πού τόν σφάζουν.

»Τή στιγμή κείνη, πήκε μέσα και ο πρίγκηψ Μπαριαντίσκη, ο διοικητής της φρουράς τού φρουρίου.
»'Ακόμα δέν τόν ξεκάτατε!... φώναξε θυμωμένος.
»'Αρπαξε άπό τόν τζάκι μία θαραία τσιμπίδα κι' άρχισε να χτυπά μ' αυτήν τόν αυτόκράτωρα στό κεφάλι—κάνοντας τόν κρανίο του λυώμα!...

— »'Ετσι πέθανε ο τσάρος Πέτρος Γ'...
—Ποιά είνε τώρα ή προσωπική σου γνώμη σχετικά μ' αυτό τόν έγκλημα, ρώτησα τόν παλιό στρατιωτικό πού μου έδωσε τίς παραπάνω πληροφορίες. Νομίζεις πώς οι τρεις αυτοί άθθρωποι σκότωσαν τόν τσάρο άπό δική τους πρωτοβουλία, ή μήπως εξετέλεσαν διαταγές της Αικατερίνης;

—Πού θέλετε να τόν ξέρω εγώ αυτό; μου άποκρίθηκε ο συμμοιλητής μου, χαμηλώνοντας τά μάτια του. Τό μόνο πού ξέρω, είνε ότι ο 'Αλέξης 'Ορλώφ ανέφερε στην αυτόκράτειρα πως αναγκάστηκαν, αυτός και οι φίλοι του, να σκότωσουν τόν τσάρο, έπειδή τούς άπειλούσε ότι θά τους δολοφονήση άν δέν τόν άφήσουν άμέσως έλευθερο... Τιπού άλλο δέν μπορώ να γνωρίζω εγώ, ένας ταπεινός και άγνώστου άθθρωπος τού λαού. Μά ο Θεός είνε μεγάλος και άγαπά ή Ρωσία!

Τήν ίδια άμφιβολία πού είχε ο άγαθος αυτός άθθρωπος, έχω κι' εγώ.

'Η άλήθεια είνε, ότι ο τσάρος δέν στέργησε, με τόν θάνατό του ένα μεγάλο κεφάλι... Μά ήταν τόσο συμπαθητικός, παρ' ό- λες τίς παρανομίες και τά άνομιροποιήματα, ώστε άξιζε άσφαλώς να έχη καλύτερο τέλος... Και ή Αικατερίνη ή Μεγάλη σά- λωσε μία αυτόκράτειρα τόσο γοητευτική, ώστε δέν θά έπρεπε να κηλιδωθεί ή μνήμη της άπό τήν ύπόνοια, ότι αυτή προκάλεσε τόν τραγικό θάνατο τού συζύγου της...»

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Είχαμε ένα Καζανόβα...θωμό τόν Μοζούκιν. Τελευταία είδαμε έναν άλλον Καζανόβα...Λαλιότατο, με τόν ίδιο ήθοποιο. Γυρίζεται τώρα στό Παρίσι και ένας τρίτος «Καζανόβας», με πρωταγωνιστή τόν Σάρλ Μπουαγιέ.

Στό στούντιο της «Ούφα» άρχισε τού γύρισμα της «Πριγκί- πιασας της Τσάρτας», άπό τήν ύμνωμη και άθάνατη όπερέττα τού «Εμμεριχ Κάμαν. 'Ο Χίτλερ έδειξε προσωπικό ένδιαφε- ρον γιά τήν επιτυχία της ταινίας αυτής, ή όποία θά μεταδώση σ' όλον τόν κόσμο ένα άπό τά ωραιότερα μουσικά έργα της σύγχρονης Γερμανίας.

Πολλά και διάφορα ψιθυρίζονται στό Χόλλυγουντ, σχετικά με τήν εξαιρετική συμπάθεια πού δείχνει ή Λίλιαν Χάρθεύ γιά τόν Τζόν Μπόλς, τόν «αρτεναίρ» της στά τελευταία της φιλμ. Στό διάστημα αυτό, ο Βίλλυ Φρίτς—ό...κρυφός σύζυγος της Γερμα- νίδος θεντέτας—δέν φαίνεται άπαρηγόρητος στό Βερολίνο, γιά τήν άπουσία της γυναίκας του. 'Η άλήθεια είνε, ότι ή Ρε- νάτε Μύλλερ, μαζί με τήν όποία έπεσκέφθη πρόπερσι τήν Α- θήνα, ξέρει να κρατά ευχάριστη συντροφιά...

'Ο Πάμπστ, ο μεγαλοφυής Γερμανός σκηνοθέτης, εξακολουθεί να μένει στό Χόλλυγουντ χωρίς δουλειά! Πήγε στην 'Αμερικανική κινηματογραφόπολι γιά τά έργασή, μά δέν μπόρεσε να έξοικειωθεί με τόν περιβάλλον τών στούντιο, ούτε και να όποια- χθή στις άξιώσεις τών διευθυντών τών εταιριών.

'Από μία Ρωσική στατιστική γιά τήν κινηματογραφική κί- νηση στην Ε.Σ.Σ.Δ., πληροφορούμεθα, ότι στη Ρωσία θά γυ- ριστούν, κατά τήν διάρκεια τού 1934, δακακόσια δυόδοντα φιλμ. 'Από αυτά, τόν τριακόσια θά είνε μορφωτικά, τά τετρακόσια προπαγανδιστικά και τά ύπόλοιπα διασκοπές μυθιστορημάτων και κλασικών μουσικών έργων. Συγκεκριμένα, γίνεται σημε- ρια στή Ρωσία μία τεραστία προσπάθεια γιά να «φιλμοποιή- ουν» όλες τίς όπερες τού Βάγνερ.

Τά Γαλλικά κινηματογραφικά περιοδικά δημοσιεύουν έκτε- νείς νεκρολογίες τού «Πεπέ», τού άγαπημένου σκυλιού της 'Υ- θόν Πρεντάν, μιάς άπό τίς ποτέρες ήθοποιούς της «Κομεντί 'Φρανσαίς» πού έπαιξαν σέ φιλμ. Χάρην της Ιστορίας, σάς γνω- στοποιούμε, ότι ο πολύκλαυτος Πεπέ πέθανε άπό θαρυστομα- γία, έπειδή έφαγε δεκάξη μπανάνες!...

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΣΜΕΝΑ

ΣΕΡΒΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μετάφρασις ΑΧΙΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)

Α'.

'Ο βασιλέας Λάζαρος νύχτα θαθεία δειπνούσε, κι' ή ώμορφη βασίλισσα Μηλίτσα τόν κερνούσε. Στ' άσπρο της χέρι έτρεπε τόν άσημένιο τάσι. Γιατί της έλεγ' ή καρδιά κρυφά πως θά τόν χάση. —Πέ μου, κορώνα άτίμητη τών Σέρβων, είπε, πέ μου. 'Εσύ μισεύεις τήν αούη στό δρόμο τού πολέμου. Μ' όλα τά παλληκάρια σου και τούς πιστούς σου—ένα, Δέν θέ ν' άφήσης άπ' αυτά άκόμα και γιά μένα; Ποιός, σάν σου γράφω, τά πικρά θά φέρνη γράμματά μου; Κι' αυτός της άποκρίθηκε γλυκά: —Βασίλισσά μου, 'Από τά παλληκάρια μου όποιον κι' άν θέλεις κράτει, Στόν πύργο σου τόν άψηλό, στό δυνοτό παλάτι.» Κ' έκείνη είπε με ματία θολή και δακρυσμένη: —Τό Βόσκο μου ήθελα στό πλάγι μου να μένη! Τό Βόσκο μου, τόν σπερνό της μάννας μου ελαστάρι. Τό νιάτερο αδελφί μου, τ' άγένειο παλληκάρι. —'Αύριο, της είπε, της αύγης δέν προσάλη τ' άστρο. Κι' όλες ή πόρτες μονοιάς άνοιζουσε στό κάστρο. 'Ελα στό άχυρούατο πού έχουσε σημενά: 'Όλα θά θυγόν άπό έκεί μαζί τ' άνδρειομένα Καθάλλα, παλληκάρια. Οί Σερβοί οί εξακουστοί, με τά μακριά κοντάρια: Πρώτο τόν Βόσκο θά ίδης τ' άγένειο παλληκάρι. Μά τή σημαία τού Σταυρού μπρός σ' όλους καθάλλαρη! Χαίρατά τον, και σ' όνομα δικού μου σάν ζυγούση, Πές σ' άλλον τή σημαία σου, άνδρεϊνον να τήν δώση. Κι' αύτός νάληθι σιά σου, Στόν πύργο σου τόν άψηλό να μένη συντροφιά σου.»

Β'.

Τήν άλλη μέρα, της αύγης σάν έλαμψε τού άστρο, Κι' όλες ή πόρτες μονοιάς άνοιζανε στό κάστρο, Βυγήκ' ή Μηλίτσα βιαστική κ' έστάθη να προσμένη! Τό στρατέμα έράνηκε, άρχήνησε να θυγαίνη. Τό Βόσκο είδε μπροστά άπ' όλους καθάλλαρη: Είς τά πλευρά τού μαύρου του έκρέμοταν με χάρη Περήφαν' ή σημαία του, κι' άπάνω στήν κορφή της. 'Ελαμψ' ολόχρυσος σταυρός, σάν ήλιος, σάν κομήτης... Τό χαλινάρι έπιασε τού μαύρου του και κλαίγει. Γ' αδελφί της άγκάλιασε και χαμηλά τού λέγει: —'Αγαπημένο μου αδελφέ, Βόσκο Γιουγκουβίχη, Δός σ' άλλον τή σημαία μας, δάλ' τόν σπαθί στή θήκη! Είς τήν Κροσκόθα κάθησε, άν μ' αγαπάς, μ' μένα. 'Από τά τούσ' αδελφια μου, άπ' τά έννια μου, ένα 'Ο Λάζαρος έδεχθήκε να μείνη συντροφιά μου. Και σένα θέλει, Βόσκο, άπ' όλα ή καρδιά μου! Κι' ο Βόσκο της άπαντά, κι' ο Βόσκο της λέγει: —'Γύρνα στόύ άσπρου πύργου σου, βασίλισσα, τή στέγη! Τόν τιμημένο όποιο του είς άλλον ποίος άφίνει; Ποιός έχει αίμα στήν καρδιά και όλο δέν τόν χονει;... Είς τού 'Αμσέλου, τάσε με, τόν δρόμο να κινήσω, Σταλιά-σταλιά τόν αίμα μου γιά τόν Χριστό να χυσω.» Είπε, τού μαύρου του κεντά και τρέχει να προφύγη. Τά παλληκάρια πούτρεχν' έμπρός του να περσση. Και ή Μηλίτσα έπιασε σάν κνήμο τού λυγίζει! 'Από μακριά ο Λάζαρος τήν είδε και δακρύζει. Γύρω-τοιγύρω του κυττά, κι' άπάνω άπ' τ' άλόγο του, Τό Γολοδάνο, φώναξε, τόν δούλο τόν ποτό του. —'Επήκωσε τή βασίλισσα, τού είπε, μην άργήσης Είς τόν παλάτι να τήν πάς και μη τήν παρατήσης! Στόύ Γολοδάνο τή μορφή ή λυπή ζουγοραφή! Κατέθη άπό τόν άλόγο, σάν άνεμος έχυθη, Σηκώνει τή βασίλισσα, τήν πάει στό παλάτι, ξαναπηδά (στό άτι,

Τό άλόγο τού σπερνάει όλόπνητα τρελλαίνει, Φτάνει στό στρατέμα κ' έκεί μονάχα έξαστοαίνει!

Γ'.

Κ' ή νύχτα σάν άπέρασε, τήν άλλη τήν ήμέρα, Δυό κόρακες κατάμαυροι εοχίζαν τόν άέρα. 'Απ' τού 'Αμσέλου γύριζαν τόν δρόμο κουρασμένοι, Και στή Κροσκόθα κάθησαν τόν πύργο πικραμένοι. 'Εκει πού είχ' ο Λάζαρος τόν άψηλό του θρόνο. Κ' είπεν ο μαύρος μηνυτής στόν άλλολε με πόνο: —'Αυτό είν' τόν περήφανο τού Λάζαρου παλάτι; Γάχα να θρισκεται ψυχή και άνοιγμένο μάτι Στούς πύργους τούτους τούς δουπούς;... Κανείς δέν ά- (ποκρίθη Μά ή Μηλίτσα τ' άκουσε και μήνυμα φοδηθή... Και δίχως να στραφή σ' αυτούς και μάτι να σηκώση —'Κόρακες μαύροι, φώναξε, ή Παναγία να δώση, Νδναι τόν μήνυμα καλό πού φέρνετε σ' εμένα! Πέστε μου πόθεν έρχεστε με νύχτα ματωμένα;»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.